

INZENDING 1: Greet

Dertig jaar is er intussen voorbij sinds de diagnose, het lijkt wel een vingerknip. Ik ben moeder van vier dochters, oma van acht kleinkinderen en heb een hele rugzak vol levenservaring. Maar in die rugzak zit ook nog steeds dezelfde ziekte, reumatoïde artritis.

Dertig jaar, een lange weg met veel ups en downs. Ik moet toegeven: misschien met toch iets meer downs. Periodes van pijn en onmacht, tijden geplaagd door de grillen van het "RA-beest", wanhopig trachtend me onder de knoet te houden. Maar hoe hevig dat beest zich ook verweert, er is altijd dat ene stemmetje in mij dat zegt niet in zijn muil te lopen maar voort te vechten. Soms hoor ik dat stemmetje niet en is mijn vechtlust ver te zoeken, toch is er altijd iets in mij geweest dat mij moed gaf om op zoek te gaan naar dingen die de moeite waard zijn in mijn leven. Altijd op zoek naar dat ene lichtpuntje.

Een groot lichtpunt voor mij was zeker de eerste keer grootmoeder worden. Plots waren daar de kinderen van mijn kinderen, een heel nieuwe generatie. Ik ervoer het als een verrijking in mijn leven die mijn kijk op mijn ziekte in een heel ander daglicht plaatste. Zo ging ik op zoek naar uitdagingen en wilde ik het negatieve nog meer kunnen omzetten in iets positief. Ik vond zo mijn weg naar het mee besturen van een zelfhulpgroep voor patiënten met reumatoïde artritis. Dit kan dat lelijke RA-beest mij niet meer afpakken! Op die manier kan ik mijn eigen ervaringen, maar ook mijn wil om anderen te helpen - op welke manier dan ook- overzetten in iets waardevols.

Door de jaren heen heb ik veel moeten opgeven. Leuke dingen die nu eenmaal niet meer terug komen, omdat het eenvoudigweg niet meer lukt. Of ik spijt heb? Soms knaagt het wel maar dan besef ik dat er duizend andere dingen voor in de plaats gekomen zijn. Elke deur die je sluit, opent een andere; voor elke weg die je niet kan nemen, is er een alternatief. Spijt is misschien ook niet het juiste woord. Wie kiest er immers zelf voor deze "bondgenoot"? De leuke dingen die ik nu niet meer kan, blijven voor altijd mooie herinneringen om met een warm hart aan terug te denken. En dat kan me ook deugd doen.

Ik heb mijn weg gevonden naar het genieten van kleine dingen. Een eerste lach van een nieuwe baby, een dochter gelukkig zien bij de aankoop van een huisje, een hartverwarmend gesprek met één van mijn kleinkinderen. Genieten van merels, mezen en tortelduiven in onze tuin strijdend voor de lekkerste graantjes uit het voederhuisje. Even de natuur in voor een snelle portie gezonde lucht samen met man, kinderen of vrienden. Een leuke stad bezoeken (op een sukkeldrafje), een heerlijk dinertje bij kaarslicht, een ontspannende film op tv, de laatste zomerzon op mijn huid terwijl ik op ons terras nip van een wijntje en een boek doorblader Het zijn maar een klein aantal zaken die het RA-beest niet van me kan wegnemen! Het is mijn kracht om de grote waarde in die kleine momentjes te erkennen en om er ten volle van te genieten.

Mijn misvormde handen kan ik niet wegsteken. Mijn wankel, onzekere manier van stappen ook niet. Aan starende blikken van mensen ben ik ondertussen gewend geraakt. RA is een

deel van mijn leven maar het heeft mijn bestaan en persoonlijkheid niet overgenomen. Het is een reiziger die met me meegaat, overal waar ik ga. De ene keer loopt hij vlak voor mij en kan ik hem niet voorbij, doet hij me vertragen; de andere keer loopt hij vlak achter me en is hij degene die moet luisteren; vaak stappen we ook zij aan zij en is het in een soort van 'overleg' dat we aangaan. Dat betekent dat ik luister naar hem en dat ik rust neem als het me geëist wordt door hem. Op die manier heb ik nadien weer voldoende kracht om wél te doen waar ik zin in heb. Geven en nemen eigenlijk. Na al die jaren heb ik geleerd dat het goed voor me is om te luisteren naar mijn eigen lichaam. Of ik dit nu goed vind of niet. Want als ik naar hem luister, luistert het RA-beest ook naar mij.

Ik heb mijn ziekte aanvaard en het een plaats gegeven in mijn leven. Ik ben niet alleen moeder, echtgenote en grootmoeder maar ook iemand met eigen interesses, een mening, ideeën. En het blijft Greet, niet de RA, die dan spreekt. En daarvoor heb ik bewust gekozen: reumatoïde artritis krijgt me niet klein.